

měru v § 2 zák. uvedenou přesahují, má-li tu či nemá-li význam ustanovení §u 4 zák., pokud jedná o rodičích a dětech prvého stupně, a nezařadil k těmto otázkám vůbec stanoviska. To je ovšem podstatná vada, která brání nss-u přezkoumatí zákonitost nař. rozhodnutí.

Tato podstatná vada zavíněna byla nesprávným právním názorem, z něhož žal. úřad vycházel a musela proto nař. rozhodnutí, pokud se vztahují na nemovitosti Gisely Sch., býti zrušena dle § 7 zák. o ss.

Č. 2799.

Lesní hospodářství: Povolení k exploataci lesů podle zákona č. 82/1918 nemůže ministerstvo zemědělství vázati na podmínky, které nesouvisejí s ochranou lesů, nýbrž sledují účely pozemkové reformy.

(Nález ze dne 26. října 1923 č. 17.785).

Věc: Dr. Vilémová Pavlová T-ova v K. (adv. Dr. Alois Brunclík z Prahy) proti ministerstvu zemědělství, exposituře pro Slovensko v Bratislavě o těžbu lesní a příspěvek k fondu pro strojení hnojiva.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost, pokud jím bylo stanoveno, že st-ka ručí za definitivní schválení uzavřené smlouvy stpú-em, a pro vady řízení, pokud se týká výše kauce st-lice u ložen; v ostatním se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvod: Dne 10. resp. 11. září 1915 uzavřela firma Jakub W. a syn v K. s Drem Pavlem Vilémem T. smlouvu na exploataci lesů jeho manželky Alžběty v rubaniskách B. a D.

Podle smlouvy jest kupující firma oprávněna a povinna určité části vykáceti do 5. jine do 10. let a dřevní materiál odvéztí.

Dle výnosu stát. lesního úřadu v Nov. Městě p. Š. ze 16. září 1918 vzata byla exploatace tato, vztahující se asi na 350 kat. jiter, ve smyslu nařízení č. 3296/1918 M. Z. a dle §§ 7 resp. 13 prov. nař. 143.800/1918 F. M. k vědomosti za určitých podmínek co do zákazu pastvy, co do ponechání semenných stromů a co do vyčištění jednoletých ploch po vykácení.

Podáním ze 4. září 1921 zažádala st-ika u stát. lesního inspektorátu v K., aby pro firmu Jakub W. a syn v K. uděleno bylo schválení ke zmíněné již exploataci lesů. Téhož dne žádala též úřad o stejné povolení i firma Jakub W. a syn v K., která o takovéto povolení žádala vlastně již 7. dubna 1921.

Nař. rozhodnutím pak bylo ve smyslu § 4 zákona o proz. ochraně lesů ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. ve srozumění s min. zemědělství a stpú-em st-ice uděleno svolení k tomu, aby vykácela 300 kat. jiter lesů v obvodu obce B. a dle mapy jako odd. 12, 13, 15, 16, 17 a 18 naznačených mezi jímými i za těchto podmínek:

1. Využitkování má se provésti do 4. doků do konce r. 1926 ve st-ích ročních dílech vhodným způsobem k těm místům, která již dostatečný přirozený bukový, javorový nebo jasanový nálet ukazují tak, že na takovýchto místech se ponechá po kat. jitre asi 20 velkých stro-

mů s velkou korunou k ochraně mladého podrostu a na jiných místech se ponechá 30 takových semenáčů. Tyto ochranné stromy resp. semenáče se mohou odstraniti teprve tehdy, až mladý podrost další ochrany nepotřebuje, což státní lesní inspektorát určí a povolí.

2. Přirozeným způsobem nezalesněná místa musí býti dodatečně zasazena umělým způsobem s použitím výhradně listnatých ušlechtilých stromů (dub, jaseň, javor) a případně i s menším přimísením jehličnatých stromkův a sice nejdéle do 3 let po využití každé seče. Stejným způsobem musejí býti dosud ještě nezalesněné plochy sečné během 2 let doplněny.

3. Ú zaopatření sazenic k zalesnění potřebných musí se majitelka vlastním pěstěním dle návodu okr. státní lesní správy ve V. v dostatečné míře včas postarati a k odbornému vedení takto předepsaných prací odborníka určití.

6. Majitelka lesa ručí za to, že uzavřená smlouva bude stpú-em definitivně schválena a toto schválení stát. les. inspektorátu v K. prokázáno.

7. Majitelka lesa se upozorňuje na povinnosti následkem tohoto využití dřevních rezerv z ustanovení § 11 zák. o zaopatření umělých hnořív z prosince 1920 č. 683 vyplývajících a dohodne se o příspěvku na poplatek tímto zákonem stanovený se »Sdružením majitelů lesů na Slovensku« v Píšťanech.

8. K zajištění zalesnění jakož i přesného provedení tohoto povolení složí majitelka lesa během 30 dnů u stát. berního úřadu ve V. kauci 40.000 Kč a každoročně ještě 10.000 Kč v podobě vkladní knížky tužemského pupilárně zajištěného peněžního ústavu a předloží potvrzení o této kauci stát. les. inspektorátu v K. k vidování a vinkulování. Kauce tato smí se vrátiti jen po provedení veškerých nařízených prací na návrh jmenovaného inspektorátu.

O stížnosti proti rozhodnutí tomu směřující uvažoval nss následovně: Nař. rozhodnutí opírá se o ustanovení § 4 zák. ze 17. prosince 1918 č. 82 Sb. o prozatímně ochráně lesů, jímž se stanoví, že výjimky z ustanovení §§ 2 a 3 cit. zákona může případ od případu z důvodů veřejných připustiti ministerstvu zemědělství. Proti tomuto právnímu základu nař. rozhodnutí nečiní se námitek. Námítky směřují toliko proti jednoletým plochám, jimiž povolení ke kácení lesů bylo vázáno. Zákon sám neobsahuje žádných přímých ustanovení o tom, kdy a za jakých podmínek a skutkových předpokladů povolení k mýtné těžbě, přesahující rozsah těžby, jak v §§ 2 a 3 cit. zákona jest vymezen, dáno býti smí anebo musí.

Pro obvod platnosti býv. uherského práva — a o takový případ právě in concreto jde — má však úřad oporu v nařízení býv. uh. min. orby z 25. července 1918 č. 143.800, které pro exploataci lesů připouští předepsání různých omezení co do provedení exploatace a lhůty k ní do zrušení za lesněni vykácených ploch, jakož i co do stanovení přiměřené zašehořovací kauce.

Nař. rozhodnutí pak skutečně obsahuje několik podmínek, které mají za účel stanoviti kautely, za jakých má býti zabezpečeno znovuzalesnění vykácených ploch.

Proti zásadní povinnosti znovuzalesnění vykácených ploch však stížnost nenamítá ničeho, nýbrž brojí toliko proti podmínce ad 3, namítajíc, že ke znovuzalesnění možno použít mladých kultur z její školky v K. Nebrojí tedy ani proti povinnosti opatřit lesní sadbu vlastního pěstění v dostatečné míře a včas; ze znění podmínky 3 pak nelze dovodit, že by použití stromků z její školky bylo vyloučeno, budou-li shledány okr. státní lesní správou k tomu způsobilými.

Jest tedy námítka tato bezdůvodna.

Dále namítá stížnost, že dle původní smlouvy o prodeji dříví na stojato jest ke kácení pro kupitele stanovena lhůta do konce roku 1924, tato lhůta že může být prodloužena jen se svolením st-lky a jen v tom případě, když kácějící firma za prodloužené využitkování zaplatí; brojí tedy stížnost proti tomu, že kupitelce bylo nař. povolením dáno svolení ke kácení lesa až do konce roku 1926. Lhůtu tuto stanovil však žal. úřad z ohledů veřejných a jest zcela nerozhodno, jaká lhůta byla pro exploataci lesa smluvena.

Důsledky ze smlouvy plynoucí pak jsou rázu čistě soukromoprávního a nemůže se nss jimi vůbec zabývatí.

Pokud stížnost namítá, že povinnost vyplývající z ustanovení § 11 zákona o zaopatření strojových hnojiv č. 683/1920 stihnouti může toliko kupitele dříví a nikoliv st-lku, dlužno podotknouti, že nař. rozhodnutí v tomto směru neobsahuje v úbec žádného meritorního rozhodnutí o tom, zda povinnost podle § 11 cit. zákona stanovená zde skutečně jest či nikoliv, v jakém rozsahu povinnost taková skutečně nastává a koho postihuje, nýbrž podmínce 7 nutno rozuměti jen jako upozornění na předpisy § 11 cit. zákona 683/1920 a na nutnost dohodnouti se v tomto směru ještě se Sdružením majitelů lesů v Pišťanech. Není tu tedy v tomto směru žádného rozhodnutí, kterým by do subjekt. práv st-lčiny již bylo bývalo zasaženo, a míní-li st-lka opak, pak vykládá si nesprávně dotýčný pasus nař. rozhodnutí a stížnost její jeví se i v tomto bodě bezdůvodnou.

Stížnost dále namítá, že jest povinností kupitele a nikoliv st-lky, aby si opatřil schválení stpů ke smlouvě o prodeji dříví na stojato. Tím míří stížnost proti podmínce ad 6.

Nss shledal stížnost v tomto bodě důvodnou. Podmínkou ad 6. vybočil žal. úřad z oněch hranic, které mu vymezil zákon o prozatímní ochraně lesů, ježto podmínku tuto nelze uvést v soulad s účelem, který zákon tento sleduje, totiž s ochranou lesů. Podmínka tato má za účel zjistiti, zda smlouva o exploataci lesů, o něž jde, se nepříčí účelům pozemkové reformy. Zjištění takového však žal. úřad žádati oprávněn není, ježto zajištění provádění pozemkové reformy spadá do příslušnosti úřadu zcela jiného, totiž stpů-u. Toliko stpů jest příslušným posouditi, zda smlouva schválení se strany jeho potřebuje a zda schválení takové se uděluje čili nikoliv.

Ježto žal. úřad v tomto bodě překročil meze svoji působnosti, bylo nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušeno jako nezákonné podle § 7 zák. o ss.

Stížnost konečně namítá, že nezákonnou jest podmínka ad 8, ježto předepsaná kauce jest příliš vysoká vzhledem k tomu, že jde jen o obnou vykácené plochy 180 kat. jiter, kdežto plochy dosud vykácené

zatím již jsou stromky vysázeny, vyjímaje ony plochy, které nezodpovědní lidé zlomyslně pokazili, a které podle rozsudku okr. soudu ve V. těmito škůdci mají být osázeny, nebo za ně náhrada má být placena. Kauce se má tedy úplně prominouti nebo aspoň na 5000—10.000 K snížití.

St-lka nebrojí tu proti zásadní povinnosti ke složení kauce, nýbrž čelí toliko proti její nepřiměřenosti vzhledem k rozsahu ploch, které se mají ještě káceti a k rozsahu ploch po holoseči již zalesněných. Žal. úřad neuvádí, na základě jakých skutkových předpokladů dospěl k přiměřenosti kauce obnosem v nař. rozhodnutí stanoveným.

Nemůže být sporu o tom, že i velikost těchto ploch k holoseči určených a ploch již vykácených, avšak nedostatečně znovuzalesněných, jest — ne-li rozhodující — aspoň velmi důležitou složkou pro získání podkladu pro posouzení přiměřenosti kauce, o kterou jde.

V tomto směru však tvrzení stížnosti a podklad spisový se podstatně rozcházejí, ježto žal. úřad vychází z vyjádření stát. lesního inspektorátu v K. z 10. září 1921, podle něhož z plochy 394.1 kat. jiter ke kácení určené dosud vykáceno bylo celkem 94.7 kat. jiter, kdežto podle stížnosti vykáceno bylo dosud již 200—217 kat. jiter lesa. Ze spisů není zřejmo, na jakém podkladě stát. lesní inspektorát v K. k datům těmto dospěl.

Vyjádření to, ve kterém se tvrdí, že na dosavadě využítkovaných plochách lesních, které potřebují doplnění, se co do znovuzalesnění jich dosud ničeho nestalo, nebylo st-lce sděleno, takže neměla možnost své námítky v tom směru přednésti a prokázati.

Nebyly tedy okolnosti, o které by byl úřad svůj úsudek o výši kauce mohl bezpečně opřítí, bezvadným způsobem zjištěny, následkem čehož skutková podstata zůstala po této stránce neúplná. Bylo tudíž nař. rozhodnutí v tomto bodě zrušiti pro vadnost řízení dle § 6 zák. o ss. V ostatním musila stížnost zamítnuta býti jako neúčinná.

Č. 2800.

Státní úředníci (Slovensko): I. Usnesení min. rady ze 27. července 1920 o úpravě osobních poměrů státních zaměstnanců na Slovensku má — pokud jde o děti podle bodu II D 2 — povahu všeobecného předpisu a je zdrojem subjektivních práv. II. O nárocích dětových t. zv. »vločkářských úředníků« jmenovaných pro obvod soudní tabule.

(Nález ze dne 27. října 1923 č. 15.166).

Věc: Štěpán K. v Komárně proti ministerstvu spravedlnosti (min. taj. Dr. Kar. Vodstrčil) o náhradu stěhovacích výloh a výplatu dětí. Výrok: Pokud se stížnost domáhá náhrady stěhovacích výloh, odmítá se jako nepřipustná, v ostatním se naříkané rozhodnutí zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: St-l, byv na svou žádost usnesením soudní tabule v Bratislavě z 24. září 1921 jmenován oficiálem při úřadě pro sestavení vložek pozemkových knih na Slovensku, byl výměrem ředitelství pro sestavování pozemkových vložek v Bratislavě z 13. října 1921 »z úřední